

VERZEN

VAN

RICHARD DE CNEUDT.

I.

Het is een dag, zoo vredig-schoon geboren,
dat elk geluid in schoonheid sterven zal;
een dag zóó blank, waarvoor in guldend gloren
eindloos de kimmen wijken van 't Heelal.

Wondre paleizen van zuiverst kristal,
hun blauwe bogen in verliefd bekoren
welvend om 's aardrijks groene looverhal, —
glanzen de heemlen, en mijn droomen hooren

't heimzinnig lied der zuivre horizonnen,
dat, bij mijn droom-verrukking losgebloeid,
uit alle verten in duizenden bronnen

en klare beken vredig naar mij vloeit,
terwijl mijn hert, in stille aanbidding, groeit
in glorie van verborgen vreugdezonnen....